

Omstændighed, at det for mange, navnlig ældre Juristers Bevidsthed uden Tvivl vil være noget støvende, naar Dødsstraffen ikke staaer som den absolute, ubetingede Straf for de to groveste Aiter af Statsforbrydelse og for Mord, og jeg har kunnet tage Hensyn til den Mening, uden dermed at ville sige, at jeg selv ubetinget deler den, fordi det i alt Fald kan sees fra forskjelliges Sider, om det navnlig med Hensyn til de groveste Statsforbrydelser har noget Frastsøgende eller Tiltalende, at Livsstraffen bliver staaende ubetinget. Jeg vil imidlertid ikke nu gaae nærmere ind derpaa. Der var dernæst et andet Hensyn, som jeg tog. Hvad Betydning det har, veed jeg ikke, da Ministeren endnu ikke har udtalt sig, men dets Indflydelse er i alt Fald svækket. Jeg har nemlig ogsaa der villet tage Hensyn til den ærede Ministers Stilling til denne Sag. Dersom den ærede Justitsminister havde fundet det rigtigt med Hensyn til dette Punkt bestemt og strengt at fastholde den gjældende Ret, vilde jeg, der ønsker at tage saameget Hensyn som muligt til Lovgivningen, ikke der gjøre nogen Banfælsighed; dette Hensyn blev nu paa dette Punkt allerede noget svækket ved den Maade, hvorpaa den ærede Minister udtalte sig herom i Udvalget, idet han i den Conference, der fandt Sted, inden første Behandling fortsattes, erklærede, at det var Noget, hvorpaa han for sin Person ikke lagde videre Vægt. Men dernæst indrømmer jeg ligefrem og finder det rigtigt at udtale det, at det Hensyn, jeg ellers vilde tage, i denne Sag, er blevet noget svækket ved den Hensynsløshed, hvormed den ærede Justitsminister navnlig idag er optraadt ligeoverfor det Forslag, som er fremkommet fra Udvalget. Jeg troede ikke, at Ministeren vilde have fundet sig opfordret til paa den Maade, som skeet er, at gjentage og præcisere en Paa-stand om Noget, som han dog, naar Alt kommer til Alt, ikke kan vide. Den høitærede Justitsminister kan ikke vide, dersom dette Lovforslag bliver vedtaget baade her i Thinget og i det andet Thing, hvilken Skæbne det da vil faae. Det er af ham bemærket, at han ved den Udtalelse, han har fremsat allerede paa dette Sagens Trin, ikke „tilsigtede“ en „Udfordring“. Dette betvivler jeg aldeles ikke;

men jeg tilstaaer aabent, at jeg mindes ikke i vor hele Rigsdags Historie siden 1848 en saa hensynsløs Optraeden i en Sag som denne af en Minister ligeoverfor Repræsentationen. Denne Sags Fremme maa ganske vist ligge os Alle meget paa Sinde, men dens Tilendbringelse kan dog ogsaa kjøbes for dyrt; til en Overenskomst efter en alvorlig, en aaben, en indtrængende Forhandling var jeg saa rede som Noget; men det er ikke Veien dertil, naar den ærede Minister før Forhandlingens Begyndelse ligesom vil aflære den ved et Magtsprog; for et blot Magtsprog af den ærede Minister bøier jeg mig ikke i denne Sag. Det maa vel erindres, at vi ere Mange, som have anvendt lang Tid og meget Arbejde paa den Sag, og vi ere saa stærkt opfordrede til at ønske dens Gjennemførelse, at vi visfelligt ere bejalede af en meget oprigtig Villie til at gjøre saa store Indrømmelser som muligt for at gennemføre Sagen. Men saa maa man ogsaa optræde ligeoverfor os paa en Maade, der gjør saadant muligt; thi hvor gjerne man end vil have Sagen gennemført, følger deraf dog ikke, at man reent iblinde kan underkaste sig paa Punkter, som man anseer for vigtige, underkaste sig, uden at man hører Noget, som endog blot tilnærmelsesviis har Charakteren af et Forsøg paa en alvorlig og grundig Gjendriben af de Betragtninger, som ere fremsførte. Sagen er saa betydningsfuld, at det maa være mig tilladt her endnu en Gang at fremhæve den overordentlige Forskjel imellem det Tilfælde, hvor en Forsamling vil paatvinge en Regjering noget Nyt — der hævder jeg saa stærkt som Noget Regjeringens Ret til at gjøre sin Indsigelse gjældende — og det Tilfælde, som her foreligger. Vi stode ved Begyndelsen af en Forhandling, som har mange Stadier, hvor der kan være mange Skjær, hvorpaa Loven kunde strande, hvor det altsaa vilde være et sært lykkeligt Tilfælde, hvis Sagen kunde lobses gennem disse Skjær uden at strande. Naar en Minister da, uden nogen Forhandling, uden nogen foregaaende Meddelelse til Udvalget, ved anden Behandling begynder med at sige, at hvis Forsamlingen ikke uden videre antager et Forslag til at udvide det Strafbare udover de nuværende Rets-